

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 20Csp/131/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5616208464
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Michalíková
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2018:5616208464.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš, sudkyňou JUDr. Ivanou Michalíkovou, v právnej veci žalobkyne Z. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. S. XXX, XXX XX F. D., zastúpená advokátkou JUDr. Zuzanou Medveckou, so sídlom Garbiarska 695, 031 01 Liptovský Mikuláš, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 572 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 572 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 572 eur od 11.05.2016 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyni sa p r i z n á v a náhrada trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou, doručenou súdu prvej inštancie dňa 02.12.2016, sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia 572 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 572 eur od 11.05.2016 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Zaplatenia sumy 572 eur s príslušenstvom sa žalobkyňa domáhala titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 03.06.2011 bola medzi žalovaným a ňou uzavretá zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX, na ktorej základe poskytol žalovaný žalobkyni úver vo výške 500 eur, ktorý bola žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanému spolu s poplatkom vo výške 484 eur, t. j. celkovo mala zaplatiť žalovanému sumu 984 eur v 12 splátkach po 82 eur mesačne, počnúc od 17.06.2011. Žalobkyňa uhradila na poskytnutý úver dňa 14.06.2011 sumu 82 eur, dňa 27.07.2011 sumu 82 eur, dňa 12.12.2011 sumu 80 eur, dňa 17.01.2012 sumu 82 eur, dňa 17.02.2012 sumu 82 eur, dňa 16.03.2012 sumu 82 eur, dňa 14.08.2012 sumu 80 eur, dňa 14.02.2013 sumu 300 eur, dňa 05.01.2015 sumu 50 eur, dňa 31.03.2015 sumu 276 eur, dňa 04.05.2015 sumu 82 eur, dňa 05.10.2015 sumu 82 eur a dňa 03.11.2015 sumu 82 eur, t.j. žalobkyňa zaplatila na úver celkovo 1.442 eur. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa mala už v roku 2012 uhradený dlh voči žalovanému v celej výške, preto žalovaný je povinný vrátiť všetko, čo mu zo zákona nepatrí a čím sa bezdôvodne obohatil. Žalovaný si uplatňoval nároky voči žalobkyni aj na základe dohody o zrážkach zo mzdy, ktorej neplatnosť vyslovil Okresný súd Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/320/2015. Žalobkyňa sa žalobou domáha zaplatenia sumy 572 eur, pričom uvedená suma pozostáva z úhrad po splatení úveru, a to úhrady zo dňa 05.01.2015 vo výške 50 eur, úhrady zo dňa 31.03.2015 vo výške 276 eur, úhrady zo dňa 04.05.2015 vo výške 82 eur, úhrady zo dňa 05.10.2015 vo výške 82 eur a úhrady zo dňa 03.11.2015 vo výške 82 eur. Žalobkyňa listom zo dňa 25.04.2015 vyzvala žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy, avšak žalovaný na túto nereagoval.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 06.09.2017, sp. zn. 20Csp/131/2016-68, zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi istinu 572 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 572

eur od 11.05.2016 do zaplataenia. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný odvolanie a Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 31.01.2018, sp. zn. 10Co/357/2017-108 rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 06.09.2017, sp. zn. 20Csp/131/2016-68 zrušil a vrátil vec súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Krajský súd v Žiline v zrušujúcom uznesení uviedol, že odvolacia argumentácia žalovaného je čiastočne opodstatnená, konštatujúc, že úvahy súdu prvej inštancie o potenciálne nekalom charaktere praktiky spočívajúcej vo vyznačení kolónky účelu úveru „na zamestnanie“, dodávateľom v rozpore so skutočnosťou/realitou (s cieľom obísť spotrebiteľskú ochranu) sú vo všeobecnosti správne, avšak v okolnostiach súdnej veci absentovalo konkrétne skutkové zistenie umožňujúce prijať predmetný záver, t. j., že veriteľ žalobkyni „nanútil“ označenie kolónky s daným účelom úveru. Zo zmluvy a jej dodatku vyplýva, že úver bol žalobkyni poskytnutý na účely zamestnania. Súd druhej inštancie uviedol, že v ďalšom postupe je potrebné primárne vyriešiť otázku, či dotknutý záväzkový vzťah má charakter spotrebiteľského úveru a v prípade kladného záveru sa vysporiadať s obranou žalovaného.

3. Súd prvej inštancie v zmysle záverov uznesenia súdu druhej inštancie nariadil vo veci pojednávanie. Súd podľa § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) konal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného, ktorý svoju účasť na pojednávaní ospravedlnil a súhlasil s tým, aby súd vykonal pojednávanie a rozhodol v jeho neprítomnosti. Právna zástupkyňa žalobkyně na pojednávaní zotrvala na žalobe a svojich písomných podaniach a žiadala v celom rozsahu žalobe vyhovieť. Súd rozhodol na základe listinných dôkazov, a to zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 03.06.2011, všeobecných obchodných podmienok poskytnutia úveru, zmenky č. XXXXXXXXXX, Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 03.06.2011, prehľadu platieb žalobkyně na poskytnutý úver, výzvy na zaplataenie zo dňa 25.04.2016 spolu s doručenkou, Dodatku k zmluve o úvere zo dňa 03.06.2011, ako aj ostatných listinných dôkazov založených v spise a pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 4C/320/2015. Na základe uvedených listinných dôkazov súd zistil nasledovný skutkový stav:

4. Súd mal preukázané, že medzi stranami sporu bola uzatvorená Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 500 eur. Podľa zmluvy o úvere bola žalobkyňa povinná vrátiť žalovanému celkovo čiastku 984 eur (500 eur + 484 eur poplatok) v 12 mesačných splátkach po 82 eur mesačne, počnúc od 17.06.2011. Žalobkyňa uhradila na úver žalovanému sumu celkovo 1.442 eur, a to úhradou dňa 14.06.2011 vo výške 82 eur, dňa 27.07.2011 vo výške 82 eur, dňa 12.12.2011 vo výške 80 eur, dňa 17.01.2012 vo výške 82 eur, dňa 17.02.2012 vo výške 82 eur, dňa 16.03.2012 vo výške 82 eur, dňa 14.08.2012 vo výške 80 eur, dňa 14.02.2013 vo výške 300 eur, dňa 05.01.2015 vo výške 50 eur, dňa 31.03.2015 vo výške 276 eur, dňa 04.05.2015 vo výške 82 eur, dňa 05.10.2015 vo výške 82 eur a dňa 03.11.2015 vo výške 82 eur. V Dohode o zrážkach zo mzdy a iných príjmov zo dňa 03.06.2011 bolo do predtlačeneho textu vpísané, z’ne zamestnávateľom žalobkyně je Slovenská pošta, a.s., sídlo: Partizánska cesta 9, 974 01 Banská Bystrica. V dodatku k zmluve o úvere zo dňa 03.06.2011 bolo vyhlásenie, že veriteľom poskytnuté financ’ne prostriedky vo výške 500 eur použ’ije žalobkyňa na náklady spojené s pracovnou cestou.

5. Z pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 4C/320/2015 súd zistil, že žalobkyňa napadla platnosť Dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov zo dňa 03.06.2011 uzavretú medzi ňou a žalovaným. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom zo dňa 05.04.2016, sp. zn. 4C/320/2015, rozhodol o neplatnosti tejto dohody. Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 29.11.2016, sp. zn. 10Co/217/2016, rozsudok súdu prvej inštancie (okresného súdu) potvrdil. V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že zmluva o úvere uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je typicky spotrebiteľskou zmluvou, vzhľadom na právnu povahu účastníkov, pričom aj následne v ten istý deň uzatvorená Dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, má charakter spotrebiteľskej zmluvy. Žalobkyňa v tomto konaní okrem iného poukázala aj na exekučné konanie vedené na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 1Er/263/2014, v rámci ktorého súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobkyňa v rámci tohto konania predložila ako listinný dôkaz Uznesenie zo dňa 29.04.2015, sp. zn. 1Er/263/2014. Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd odôvodnil tým, že posúdil vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným ako vzťah spotrebiteľský, nakoľko zmluva o úvere napl’ňa znaky spotrebiteľskej zmluvy. V predmetnej zmluve vystupoval žalovaný ako dodávateľ a žalobkyňa ako fyzická osoba - nepodnikateľ, ktorá nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zo zmluvy žiadnym spôsobom nevyplýva, že by uzavretá v súvislosti s obchodnou alebo inou podnikateľskou činnosťou žalobkyně a nič na tom nemení ani tam uvedený účel poskytnutia finančných prostriedkov na výkon zamestnania. V zmluve totiž absentuje konkrétny dôvod, pre ktorý si žalobkyňa požičiava peniaze potrebné pre jej

zamestnanie. Súd teda uzavrel, že v danom prípade ide o vzťah spotrebiteľský bez ohľadu na to, že zmluvné strany uzavreli zmluvu o úvere, ktorá je ako tzv. „absolútny obchod“ upravená v Obchodnom zákonníku. Spotrebiteľská zmluva nie je osobitným zmluvným typom, ale je druhom zmluvy, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k týmto právnym záverom:

6. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

7. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

8. Podľa § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

9. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

10. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

11. Podľa § 9 ods. 2 písm. f), g), i), j) a y) Zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

12. Podľa § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy, veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, z čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnuje do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnuť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ vyuzil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylučil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon.

13. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

14. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

15. Podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, účinného ku dňu omeškania dlžníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

16. Podľa § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba G. L. C., platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

17. Postupujúc podľa uvedenej právnej úpravy súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. V konaní nebolo sporné, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX dná 03.06.2011, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 500 eur. V konaní tiež nebolo sporné, že žalobkyňa na tento úver žalovanému uhradila celkovo sumu 1.442 eur. Súd sa podrobne zaoberal charakterom záväzkového vzťahu, ktorý vznikol medzi žalobkyňou a žalovaným uzavretím zmluvy o úvere. Obrana žalovaného spochybňovala predovšetkým v tvrdení, že predmetná zmluva o úvere nie je zmluvou spotrebiteľskou a ani zmluvou o spotrebiteľskom úvere, pretože žalovaný vstúpil do právneho vzťahu so žalobkyňou na základe vyhlásenia, že peniaze prostriedky použije na výkon zamestnania a nie na osobnú potrebu, úver jej bol teda poskytnutý na účely zamestnania (na náklady spojené s pracovnou cestou). Nakoľko žalobkyňa nemienila použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Vzájomný právny vzťah strán sporu je teda obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je na mieste. Obrana žalovaného sa v konaní ukázala ako neopodstatnená. Pravdivosť dojednania použitia peňažných prostriedkov na výkon zamestnania preukázaná nebola, keďže žalobkyňa túto skutočnosť namietala z dôvodu, že je v čase poskytnutia úveru bola zamestnaná ako poštová doručovateľka v pracovnom pomere (čo vyplýva aj z lustrácie v Sociálnej poisťovni), a teda že peniaze na náklady súvisiace s pracovnou cestou nepotrebovala a takéto vyhlásenie bolo urobené účelovo. Žalobkyňa uviedla, že peňažné prostriedky z úveru použila na kúpu dreva na nastávajúce zimné obdobie. Súd prisvedčil procesnej obrane žalobkyne, že použila peňažné prostriedky na súkromný účel, pretože postráda akúkoľvek logiku, aby boli úverové prostriedky použité zo strany žalobkyne na výkon zamestnania vzhľadom na druh práce, ktorú vykonávala, obsahovú náplň tejto práce a tiež vzhľadom na skutočnosť, že neexistuje žiadny zákonný dôvod na to, aby si žalobkyňa ako poštová doručovateľka bola povinná uhrádzať náklady súvisiace s pracovnou cestou, keď v prípade aj keby bola na pracovnú cestu vyslaná (čo je pri jej pracovnom zaradení málo pravdepodobné), náklady takejto cesty je povinný znášať zamestnávateľ. Všetky dokumenty, tak zmluva o úvere, ako aj dohoda o zrážkach zo mzdy a dodatok k zmluve o úvere sú z toho istého dňa a žalobkyňa ich podpisovala bez toho, aby sama do kolóniek vpisovala údaje. Listiny boli vopred pripravené a dané jej na podpis.

18. Súď má za to, že žalovaný sa týmto postupom snažil vyhnúť režimu zákona o spotrebiteľských úveroch, nekonal s odbornou starostlivosťou a predmetné zmluvy, ktoré sú jednoznačne formulované zmluvami, sú predkladané na podpis dlžníkom, ktorí v mnohých prípadoch si neuvedomujú dôsledky podpisu takýchto zmlúv, nie sú dostatočne uzrozumení s ustanoveniami samotnej zmluvy, jej dodatkov, ani ostatných listín, ktoré sú im na podpis predkladané, takže skutočnosť však neznamená, že na nich nespadá režim ochrany spotrebiteľov, ktorý režim sa snaží žalovaný svojou argumentáciou spochybniť. Argumentácia žalovaného v zmysle, že žalobkyňa nemala mať postavenie spotrebiteľa pri uzatvorení zmluvy s poukazom na skutočnosť, na aký účel bol u

úver poskytnutý a vzhľadom na skutočnosť, z čoho žalobkyňa uviedla a aj podpísala, že peniaze prostriedky sú na účel výkonu zamestnania a z tohto dôvodu jej nemá byť priznané právne postavenie spotrebiteľa, je rovnako tendencná, pretože aj v prípade, ak by tomu tak bolo a peňažné prostriedky by boli žalobkyňou použité na výkon zamestnania, nijako ju to nevylučuje z režimu Zákona o spotrebiteľských úveroch a naďalej je potrebné jej priznať postavenie spotrebiteľa. Vymedzenie spotrebiteľa podľa § 2 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch je jednoznačné a existencia pracovnoprávného vzťahu a hypotetického použitia prostriedkov úveru v súvislosti so zamestnaním, nevylučuje dlžníka spod spotrebiteľskej ochrany. Pojem zamestnanie nemožno stotožňovať s povolaním, ktorý je pojmom širším a všeobecnejším než pojem zamestnanie. Samotný Zákona o spotrebiteľských úveroch uvádza, že v prípade povolania ide napr. o zákon č. 138/1992 Zb. o autorizovaných architektoch a autorizovaných stavebných inžinieroch, zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii. Uvedené skutočnosti podľa názoru súdu vyvracajú obranu žalovaného a súd jednoznačne zastáva názor, že žalobkyňa akokoľvek mala postavenie spotrebiteľa a nebolo v konaní preukázané, že by konala pri uzatvorení zmluvy o úvere v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

19. Pri spotrebiteľskej zmluve spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom s dôverou bez možnosti individuálne ovplyvniť zmluvné podmienky. Spotrebiteľské zmluvy uzatvárajú dodávateľia s veľkým počtom zákazníkov s tým, že dodávateľ vopred určuje v návrhu obsah zmluvy a spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, možno len prijať alebo odmietnuť. Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vplyvajúcou z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch je aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Ide o porovnateľné číslo slúžiace spotrebiteľovi na orientáciu v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery. V predmetnej zmluve tiež absentuje údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. S absenciou týchto údajov v zmluve o úvere zákon nespája neplatnosť zmluvy o úvere, ale spotrebiteľovi poskytuje ochranu spočívajúcu v tom, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na právnu fikciu, podľa ktorej sa poskytnutý úver bez zmluvného údaju o ročnej percentuálnej miere nákladov a údaju o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru považuje za bezúročný a bez poplatkov, plnenie prijaté žalovaným od žalobkyne je plnením bez právneho dôvodu, a teda ide o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré musí vydať. Vzhľadom na uvedený záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa súd argumentáciou žalovaného týkajúcou sa opodstatnenosti výšky poplatku za poskytnutie úveru ďalej nezaoberal. Na základe uvedeneho súd dospel k záveru, že na strane odporcu došlo k bezdôvodnému obohateniu a to prijatím plnenia vo výške požadovanej žalobkyňou, pretože tento úver je bez úročný a bez poplatkov, ide jednoznačne o spotrebiteľský úver, pričom zmluva a jej ustanovenia musia byť v súlade so zákonnými náležitosťami zákona č. 129/2010 Z. z., čo v danom prípade nebolo. Súd preto predmetnému návrhu ako dôvodne podané vyhovel. Žalovaný ako dodávateľ poskytol žalobkyni úver vo výške 500 eur, ktorý úver vyhodnotil súd ako úver bez poplatkov a bez úrokov. Žalobkyňa žalovanému zaplatila na tento úver celkovo 1.442 eur. Titulom bezdôvodného obohatenia žalobkyňa požadovala od žalovaného sumu 572 eur. V rozsahu žalovanej sumy 572 eur jednoznačne došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Súd priznal žalobkyni aj príslušenstvo a to úroky z omeškania v požadovanej výške s počiatkom tak ako žiadala i keď k bezdôvodnému obohateniu zo strany odporcu došlo oveľa skôr, pričom počiatok omeškania súd priznal tak, ako požadovala žalobkyňa v žalobe od 11.05.2016, z dôvodu že vyzvala žalovaného, aby uhradil žalovanú sumu titulom bezdôvodného obohatenia najneskôr do 10.05.2016, pričom výzvu žalovaný prevzal dňa 28.04.2016, preto je zrejmé, že si bol vedomý tohto neoprávneného plnenia zo strany žalobkyne, v dôsledku ktorého došlo k obohateniu sa žalovaného na úkor žalobkyne.

20. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Keďže žalobkyňa bola v spore úspešná, súd jej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia odvolanie na Okresnom súde Liptovský Mikuláš. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Žiline.

Podľa § 363 CSP, sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.